

Διὰ τὴν γίνῃ δὲ ἡ καλὴ ἐνσχόλησις τοῦ καιροῦ σου συνήθεια πρέπει νὰ ᾖ εὐχάριστος. Ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ἐκ τῶν τερπνοτέρων μέσων πρὸς διασκέδασιν τῆς μοναξίας· ἀλλ' ὁποῖαν προσοχὴν πρέπει νὰ ἔχῃ τις ὡς πρὸς τοὺς συγγραφεῖς, τοὺς ὁποίους ἐκλέγει πρὸς ἀνάγνωσιν! πόσον ἀναγκαστικὸν εἶναι τότε αἰ συμβουλαὶ τῆς μητρὸς ἢ ἄλλου καλοῦ ὁδοῦρου! Τὰ βιβλία εἶναι, φίλτάτη μου, οἱ καλῆτεροι σύμβουλοι ἢ οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τοὺς ὁποίους εὐρίσκομεν εἰς τὴν ζωὴν! Μὴ σπεύδῃς λοιπὸν περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀνεγνωσμάτων, ἀλλ' ἀπομάκρυνε τὰ κινδυνώδη καὶ ἂν σὲ προξενώσιν εὐχαρίστησιν.

Μακαρία ἡ νῆα ἢ προσθέτουσα εἰς τοὺς ἀγαθούς φίλους τῆς καὶ τὰ καλὰ βιβλία, καὶ εὐχαριστουμένη εἰς τὴν συνανακτροπὴν αὐτῶν, καὶ συμβουλευμένη, καὶ ἀκούουσα καὶ ἀπολαμβάνουσα τὰ ἐξ αὐτῶν ἀγαθὰ! Θεώρει λοιπὸν τὴν νεότητά σου ὡς ἡλικίαν τέλει μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἡλικίαν τὴν ὁποῖαν σὲ δίδει ὁ Θεὸς διὰ τὴν ἀφιέρωσιν εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν ἐργασίαν.

Ἡ ἀμελημένη γῆ παράγει πάντοτε ἀσχημα φυτό· ἀσχημα δὲ εἶναι καὶ τὰ προϊόντα τοῦ ἀκαλλιεργήτου νοῦ· ἀλλ' ἡ μελέτη ἀνεπτύσσει τοὺς σπόρους τῶν προτερημάτων, γεννᾷ καλὰς ἀρχάς, καὶ αὐξάνει τὴν ἀγάπην τῆς ἀρετῆς.

Ἡ καλὴ ἐνσχόλησις τοῦ καιροῦ εἶναι δείγμα μεγάλου φρονήσεως· πιστεύσόν με ὅτι διὰ τῆς τάξεως περὶ τὴν ἐργασίαν καθορθώσωμεν πολλὰ, μᾶς μένουσιν δὲ καὶ ὄρασι διὰ τὴν ἀφιέρωσιν αὐτὰς εἰς τὰ χρέη καὶ τὰς διασκεδάσεις τῆς κοινωνίας. Δὲν σὲ συμβουλεύω ζωὴν καλογραφίαν, ἐξ ἐναντίας θέλω νὰ σε καταστήσω ἀξιαγάπητον διὰ τοῦ πνεύματός σου εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐπιχινετὴν διὰ τὴν ἀξίαν σου. Ἡ ρωτικὴν ποτε τὴν μεγάλην Αἰκατερίνην αὐτοκράτειραν τῆς Ρωσίας, πῶς κατώρθωσε τόσα πολλὰ καὶ μεγάλα. Ἀριθμοῦσα τὰς ἡμέρας, καὶ γνωρίζουσα πῶς νὰ μεταχειρίζωμαι αὐτάς, ἀπεκρίθη.

Ὁ δὲ μέγας Ἀλέξανδρος πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα πῶς τόσον νῆος ἐπραξε τόσα μεγάλα ἔργα, ἀπεκρίθη. Συλλογιζόμενος ὅτι ὁ καιρὸς εἶναι ἡ ὁ πολυτιμότερος φίλος, ἢ ὁ ἄσπο δότος ἐχθρός.

Ἡ τάξις εἰς τὴν ἐργασίαν ἔχει τρεῖς πολιτισμότερα καλὰ, οἰκονομεῖ τὸν καιρὸν, στολιζέει τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν, καὶ μᾶς ὀπλιζέει ἐναντίον τῆς δυστυχίας. Ὅθεν τακτοποιεῖ πάντοτε τὰ τῆς ἡμέρας σου ἐκ προκαταβολῆς, καὶ μόνον τὴν διασκέδασιν ἄφινε ἀπροσδιόριστον. Τὴν αὐγὴν πρέπει νὰ ἐνσχολῶσαι εἰς τὰ χρέη τῆς καλῆς οἰκοδοσιότητος, ἐπειδὴ πρὶν γίνῃς ἀξιαγάπητος, πρέπει νὰ γίνῃς χρήσιμος· ἔπειτα ἔρχονται αἱ ὄρασι αἱ ἀφιέρωμένοι εἰς τὰς τέχναις, εἰς τὰ εὐχάριστα ἐργόχειρα καὶ εἰς τὰς ἀναγνώσεις· ἀλλὰ πρὶ πάντων αὐτῶν αἱ τελευταῖαι πρέπει νὰ φέρωσι καρπὸν ὠφελίμου. Ἀναγίνωσκε βραδέως, συλλογιζοῦ περὶ ὅσων ἀνέγνωσται, κράτει σημειώσεις τῶν ὅσα σ' ἐπρόξενωσαν ἐντύπωσιν, καὶ τοιαύτοτρόπως θὰ μάθῃς καὶ σὺ νὰ συλλογίζεσαι καὶ νὰ γράφῃς ὀρθῶς. Ἐνθυμοῦ πάντοτε ὅτι ἡ μελέτη τῶν μὲν νέων εἶναι τροφή

τῶν δὲ γερόντων παρηγορία, καὶ ὅτι ἄνευ αὐτῆς γινόμεθα βίρη περιττὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ὅτι εἶμαι εὐτυχῆς ἐάν ἀκολουθοῦσα τὰς συμβουλάς μου μὲ ἀποδείξῃς ὅτι ἐνσχόλησα καλῶς τὸν καιρὸν μου γράφουσα πρὸς σὲ πῶς πρέπει νὰ μεταχειρίζεσαι τὸν ἰδικόν σου. Ὑγιαίνει.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ἐπὶ Ε. Μ.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΚΔΕΔΟΜΕΝΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ

ΠΕΡΑΙΤΕΡΟ ΤΙΝΕΣ ΦΙΑΣΚΡΙΝΟΥΜΕΝΑΙ Η Ε-
ΠΑΝΟΡΘΟΥΜΕΝΑΙ.

(Ἴδε φιλ. Πανδ. 183, 187, 193 καὶ 204)

— 000 —

9. Ἐπιγραφή βουστροφηδόν.

Ἐκ τῶν Σχεδῶν τοῦ Φουσιμαντίου ἐξεδόθη εἰς τὴν Βυζαντινὴν Συλλογὴν (C. I. N. 21.) μικρὰ τις ἐπιγραφή βουστροφηδόν, ἥτις ἔκειτο, ὡς εἰς τὸ λήμμα λέγεται, ἐπὶ τοίχῳ τῆς Μονῆς τοῦ ἁγ. Νικολάου τοῦ βουκοῦ λεγομένης, πλησίον Φλιούντος, ἡ ἐξῆς·

ΔΙΔΑΙΛΜΑ Η ΞΕΚ
ΙΟΛΟΣ ΨΘΘΔΝΣΙ

Ἀλλὰ ταῦται παραιτεῖται ὁ Βυζαντινὸς τὴν ἐξηγησιν λέγων explicet qui possit· καὶ ἐγὼ ὡσπύτως παραιτοῦμαι τὴν τιμὴν ταύτην εἰς μαντικώτερον ἄλλου Οἰδιπόδας, ἀλλ' ἢ λαυθάνουμαι πολὺ, ἢ εἰς τὰ ἀνεστραχημένα ταῦτα γράμματα, τὰ ὁποῖα ἀπεσχεδίασθησαν προσέτι καὶ ἀμελῶς, ἐξάμετρος τις ὑποκρίπτεται τοιοῦτος

[Βυ] 948 ἄγλμ' ἔστηκ [εν] Ἰσά[ν]δ[ρ]ου ὀνομα-
λόγ[οιο].

δεικνύων τὸ ἔκει που ἰστέμενον ποιητῶ τινος ἀγλμκ' Ἰσάνδρου ὀνομαζομένου πιθανῶς, καθὼς ὑπευραίνουσιν οἱ παλαιογραφικοὶ ἐλλίπεις χαρακτηῖρες·

10. Ἐπιγραφή Ἀττικῆ.

Ἐκ τῶν Σχεδῶν ὡσπύτως τοῦ Φουσιμαντίου ἐξεδόθη καὶ ἡ ἐξῆς (C. I. N. 28) εὐρεθεῖσα εἰς Μερένδαν (Μυρρίνουιτ) ἐν ἐκκλησίᾳ,

ΣΕΜΑΦΡΑΣΙΚΙΕΣΑΣ
ΚΟΡΕΚΕΚΟΚΙΜΑΙ
ΑΡΕΨΑΜΤΙΛΑΙ
ΠΑΡΑΘΕΟΝΤΟΥΤΟ
Ν . . . Μ . ΜΔ

Ἐξ αὐτῆς ἀνέγνωσέ τινα σποράδην ὁ Βυζαντινός, ὡς σῆμα, φρασικ. λῆς, ἁσ. κόρη, καζόμεμαι, ἀρετῶν, παρὰ θεῶν τοῦτο. Ἀλλὰ τὸ ἐπιθύμητον τοῦτο

ὡς τὸ δείχνει ἡ λέξις *σημα*, σύγκεται, νομίζω, ἐξ ἠρωϊκῶν δύο στίχων, τῶν ἐξῆς:

Σῆμα Φρασικλῆς Ἀσ[τερίη] κούρη κεκό[μη]κεν,
ἀγ' ἀρετῶν τιμὴν παρὰ θεῶν τοῦτ' οἴσατο μνημα-
τήριον, ὁ Φρασικλῆς, εὐτρέπισε τάφον εἰς τὴν Ἀστε-
ρίαν ὀνομαζομένην πιθανῶς κόρη, ἡ ὁποία παρὰ
τῶν θεῶν τιμὴν ἔλαβε τῶν ἀρετῶν αὐτῆς τοῦτο τὸ
μνημόσυον.

11. Ἐπιγραφή Θηραία.

Ἐκ τῶν Σχεδῶν Προκασίου τε καὶ Ροσσίου, τῶν
ἐπιτοπίως ἀπογραφάντων, ἐξέδωκε πρῶτον ὁ Βαί-
κιος ἐν τοῖς Ἀκαδημικοῖς Πρακτικοῖς (Act. Acad.
Berol. 1836), καὶ ἔπειτα ἐξ αὐτοῦ ὁ I. Φράνζιος
(Elem. Epigr. Gr. p. 51), ἐπιγραφάς τινὰς τῆς
Θήρας (Σαντορήνης) ἀρχαϊκῆς χαραγῆς, συνισταμέ-
νας, παρὰ μίαν μόνην, εἰς κύρια πρόσωπων ὀνόματα.
Ἡ μία ἐκείνη, ἐπὶ βράχου εὐρεθείσα χαραγμένη, πε-
ριέχει καὶ πλεον τι τῶν ὀνομάτων, ὡς φαίνεται πα-
ριστανομένη εἰς τὸν παρὰ Φράνζιῳ Πίνακα τῶν ἐ-
πιγραφῶν τούτων (ἀρ. 4) οὕτως:

ΑΡΙΜΑΝΟΜ
ΤΟΒΕΚΜΑΡΟΡΣΟΡΕΚΜΑΣΘ

Ἐκ πρώτης ὄψεως ταῦτα ἤθελεν ἀναγνώσει τις
ὡς καὶ ὁ Βαϊκίος ἀνέγνωσεν, Ἀρίμανος τοῦ Ἐκνα
(ἢ τοῦ Ἐρμα) Ῥόδιος ἐξάτη. Ὑποθέτεται τὸ τελευ-
ταῖον τοῦτο τῆς ἐπιγραφῆς, ὡς βλέπω εἰς τὸ βιβλίον
τοῦ Φράνζιου, παρατακτικὸς τινὸς ῥήματος πρῶτον
ἐδῶ φαινομένου, τοῦ ξαίω (ξέω) κατὰ διάλεκτον θῆθεν
λεγομένου καὶ ξαίημι· ἀλλὰ παραλείπων ἐγὼ ὑπο-
θέσεις ἀνυποστάτους ἤθελα θεωρήσει μᾶλλον τὸν λό-
γον, ὡς τακτικὸν ἐξάμετρον ἀπολειπόμενον ὀλίγον
τι εἰς τὸ τέλος ἕνεκα τυχόν τοῦ μὴ χωροῦντος αὐ-
τὸν ὀλόκληρον δικαστήματος εἰς τὸν βράχον, κα-
θὼς καὶ τὰ εἰς τὰ ἄνω ἑκίοντα γράμματα τοῦ τέ-
λους τοιοῦτον τι φαίνονται νὰ δείχνωσιν. Πιθανὸν
ἔστι ὁ στίχος ἔχει οὕτως:

Ἀρίμανος τοῦθ' ἔρμα [ὁ] Δούριος ἐξ[ε]λίθ[ω]σε.

Τὸ Ρ εἰς τὴν λέξιν ΕΚΝΑ ἐσφαλμένην ἀντὶ ΕΡΜΑ
ἔχει τὴν μορφήν Ῥωμαϊκοῦ R ἀπαντωμένου καὶ εἰς
ἄλλας ἀρχαϊκῆς ἐπιγραφάς. Τὸ δὲ ΔΟΥΡΙΟΡ Δούριος,
κεῖται κατὰ λακωνισμὸν δωρικὸν ἀντὶ Δούριος. Τὸ με-
τὰ τὸ ΚΣ ἀκολουθοῦν Α ἐνι λανθασμένον ἀντὶ Λ. Τὸ Θ
εὐρίσκειται παρισπασμένον ὑπὸ τὸ σχῆμα Θ, ὡς ὀλίγον
πρότερον καὶ εἰς τὴν λέξιν ΤΟΘ, τοῦθ', καὶ ὡς εἰς
ἄλλην ἐπιγραφὴν τοῦ αὐτοῦ πίνακος (ἀρ. 15) τὸ
ὄνομα Θράξ φέρεται ἐσχηματισμένον ΘΡΑΜΚ. Ὁ
στίχος τέλος πάντων φανερώνει ὅτι ὁ Ἀρίμανος υἱὸς
τοῦ Δούριος ἐποίησεν ὄλον ἐκ λίθων (ἐξελίθωσε)
τὸ δεικνυόμενον ἔρμα, τὸ κλεισμα δηλαδὴ χωρίου
τινὸς ἱεροῦ ἢ βεδίλου) τὸ ὁποῖον πρότερον ἦτον ἀπὸ
ξύλα ἢ καλάμην ἢ βᾶτον, ὡς συνειθίζεται. Ἄς
σημειώσω ὅτι Δούριος δύναται ἀκόμη νὰ ὑπάρχη
καὶ ὀνομαστικῆ Δούριος, σημαίνουσα τὴν πατρίδα
τοῦ Ἀριμάνου, Ἀσιανοῦ ἀνδρὸς πιθανῶς, καταγο-
μένου ἀπὸ τὰ Δούρα, πόλιν κατὰ τὸν Πολύβιον (L.
V, 48) κειμένην εἰς τὴν Μεσοποταμίαν,

12. Ἐπιγραφή βουστροφηδῶν.

Εἰς τὰς Ἴωνικὰς Ἀρχαιότητας (Antiquit. Ion.
Paris I) φέρεται ἀπεικονισμένον ἐκ γλυπτοῦ τινος
εὐρεθέντος πλησίον Μιλήτου εἰς θέσιν ὀνομαζομέ-
νην Γέροντα, δειξέλον γυναικὸς ἀκεφάλου, καθημέ-
νης δ' ἐπὶ θρονίου ἔχοντος δεξιῶθεν ἐπιγραφὴν βου-
στροφηδῶν. Ὁ Βαϊκίος (C. I. N°. 30) ἐξ ἀπογράφου,
τὸ ὁποῖον ἔπεμψεν εἰς αὐτὸν ἐκ Σχεδῶν τοῦ Συν-
ταγματάρχου Δεικίου ὁ Μύλλερς, ἐξέδωκε οὕτως

ΜΒΣΙΑΝΑΞΘΜ
ΕΒΑΝΕΘΕΝΑΞΑΞ
ΛΙΜΔΩΩΩΠΩ Γ
ΙΜΩΓΓΟ

Ἄλλ' εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν τὰ ἀπόγραφα τοῦ
Κοκκερέλλου καὶ τοῦ Γελλίου, τὰ ὁποῖα φέρει ὁ
Ῥόσιος (inser. Vet. tab. III, fig. 4), καθὼς ὡ-
ταύτως καὶ αἱ Ἴωνικαὶ Ἀρχαιότητες, καὶ αὐτὸ τὸ
Δεικιανὸν ἀπόγραφον, ὡς παρατηρεῖ ὁ Βαϊκίος (Praef.
p. XXVII), φέρουσι παραλλαγὰς τινὰς. Αἱ Ἴωνι-
καὶ ἀρχαιότητες ἔχουσιν ΟΜΩΤΓΟΟΤ, ὁ Κοκ-
κερέλλος ΛΙΠΑΣΩΤ, ὁ Γελλίος ΩΛΗΙΔΕΩΤ,
ὁ Δεικίος ΩΛΗΙΔΕΩΤ. Ὁ Βαϊκίος ἐκ τοῦ ἀπο-
γράφου τοῦ Μυλλέρου ἐξέθεσε τὰ τῆς ἐπιγραφῆς (ἐνθ.
άνωτ.), ἀλλὰ παιδιᾶς χάριν, ὡς λέγει, οὕτω πως:
[Σώου παῖς Ἐρ]μησιάνναξ ἡμέας ἀνέθηκεν
[αὐτὸς ἀδελφεῖω] ἄμα Σώω τῶπόλλωνι.

Ἐπειτα ὁμοίως εἰς τὸν Πρόλογον τοῦ Σώματος (ἐνθ.
άν.) παραβάλλων τὰς σημειωθείσας ἀνωτέρω διαφο-
ράς τῆς τρίτης γραμμῆς ὑπέλαβε μὴ εἰς τὸν τόπον
ἐκείνον ἀνεγινώσκετο πιθανώτερον ὄνομα κύριον *Μησι-
σῶ*, μὲ νόημα ὅτι αὕτη ἀνέθηκε τὸν εἰκονιζόμενον.

Τὸ ἐπίγραμμα, ἂν καὶ ἐπὶ καθέδρας χαραγμένον
γυναικὸς μιᾶς, πρέπει ὁμοίως ἐξάπαντος νὰ ἀνεφέρετο
ἔχει εἰς αὐτὴν μόνην, ἀλλὰ καὶ ἑτέραν, ἢ ἑτέρας
ἐκεῖ πλησίον ἰσταμένας γυναικῶν εἰκόνας, ὡς προ-
φανῶς ὁδηγεῖ εἰς τοῦτο τὸ εἰς τὴν πρώτην καὶ δευ-
τέραν γραμμὴν πληθυντικὸν ἡμέας, καὶ περὶ τού-
του, μὲ φαίνεται, δὲν ἐγχωρεῖ διαταγμὸς. Ἡ ἀ-
πορία μόνον ἐνι, ὁποῖά τινα ἄρα γε τὰ σκοτεινὰ ἐ-
κεῖνα τῆς τρίτης γραμμῆς· ἐγὼ ἐκ μέρους μου ἐπι-
θετόν τι, ἢ νὰ εἶπω καλλιτέρα, προσηγορικὸν διορθῶ
εἰς αὐτὰ ἀναφερόμενον εἰς τὸ προηγηθὲν ὄνομα Ἐρ-
μησιάνναξ, καὶ τοῦτο, ὡς ἐκ παραθέσεως τῶν δια-
φόρων γραφῶν ἐνταῦθα δύναμαι νὰ ἐξάξω, δὲν μὲ
φαίνεται νὰ ἦναι πιθανῶς ἄλλο, παρὰ ΟΜΑΙΜΩΝ
ὀμαίμων. Ἐὰν τὸ ὑπ' ἐμοῦ διορώμενον ἔχει τίς τινος
πιθανότητος, ἐνι λοιπὸν καὶ ἡ ἀνάγνωσις τοῦ προ-
κειμένου καὶ εὐκολὸς ἐν ταύτῳ καὶ εὐνόητος ἐν ἐξ-
μέτρῳ μετὰ προσθήκης.

[Ἠδ' Ἐρ]μησιάνναξ ἡμέας ἀνέθηκεν ὀμαίμων
[τῶπόλλωνι.

Ὁ Ἐρμησιάνναξ, λέγουσιν αἱ εἰκονιζόμεναι γυναῖκες,
ὁ ἀδελφός μας ἀνέθηκεν ἡμᾶς ἐνταῦθα εἰς τὸν Ἀ-
πόλλωνα.